

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 697 יום ה' 3 באפריל 2014

השבוע בגיליון

עדכונים מהשטח

דחיית הגשת הדוח השנתי במס הכנסה ליחידים לשנת המס 2013 // תיקון תקנות סדרי הדין בוועדות ערר מס שבח – הגשת ערר למחוזי מרכז //

תמיכה אינה עילה לכפל מס

עליון – מ"ה – עסקה מלאכותית או טענת התיישנות ? // מע"מ – החייב העביר את נכסיו - ומקבלם ישא בחוב מס ערך מוסף // שבח – המלצה על הקצאת מגרש אינה מהווה מכירה //

9 חודשי מאסר לקבלן שיפוצים מאשדוד // רשות המסים פשטה על בעלי דוכנים הונאת מס שבח-דירה במקום קרקע // נדחתה עתירה נגד מינויים בלשכת עו"ד

מאת
פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

דחיית הגשת הדוח השנתי במס הכנסה ליחידים לשנת המס 2013

◆ הדחיה ניתנה במטרה לאפשר קבלת כלל האישורים הרלוונטיים לדוחות השנתיים לשנת 2012 ולהיערך בהתאם.

◆ עוד מזכירה רשות המסים, כי כבכל שנה, מפעילה רשות המסים לשכות הדרכה לסיוע במילוי הדוח השנתי. פרטים לגבי מיקום ושעות הפעילות, באתר הרשות:

<http://taxes.gov.il/IncomeTax/Pages/IncomeTaxGuides/IncomeTaxGuidednessOffices.aspx>

ובעמוד הפייסבוק של רשות המסים:

<https://www.facebook.com/taxesgovil>

◆ הנהלת רשות המסים החליטה על דחיית המועד האחרון להגשת הדוח השנתי במס הכנסה ליחידים לשנת המס 2013.

◆ החייבים בהגשת דוח שנתי מקוון יוכלו להגישו עד **ליום 30.6.14** ואלה שאינם חייבים בהגשת דוח מקוון יוכלו להגישו עד **29.5.14**.

◆ כידוע, בהתאם לפקודת מס הכנסה, החל מדוחות לשנת המס 2008 נדרשים היחידים החייבים בהגשת דו"ח שהייתה להם בשנת המס הכנסה מעסק, ממשכורת או מחקלאות, להגיש את הדו"ח השנתי באופן מקוון, למעט אלו שהופטרו מחובת הגשת דוח מקוון בהתאם לתקנות מס הכנסה.

תיקון סדרי הדין בוועדות ערר מס שבח – הגשת ערר למחוזי מרכז

◆ בעקבות התיקון, בסופה של התקנה יבוא: "ואולם ערר על החלטת מנהל מיסוי מקרקעין במחוז המרכז אשר משרדו נמצא בתל אביב, יוגש לוועדת הערר במחוז המרכז".

לסיכום:

◆ בהתאם לסעיף התחולה (התיקון יחול תוך 30 ימים מיום פרסומן ברשומות), המשמעות הפרקטית הינה, כי **עררים שיוגשו החל מיום 4.5.14 על החלטת מנהל מיסוי מקרקעין במחוז מרכז יש להגיש לוועדת הערר שליד בית-המשפט המחוזי מרכז (לוד)**.

◆ ביום 3.4.14 פורסמו **תקנות מס שבח מקרקעין (סדרי הדין בפני ועדות ערר) (תיקון), התשע"ד-2014** (להלן: "התיקון").

התיקון נעשה ע"י שרת המשפטים הגב' ציפי לבני, מתוקף סמכותה לפי סעיף 110 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963.

◆ בהתאם לתיקון תנוקן תקנה 2 לתקנות מס שבח מקרקעין (סדרי הדין בפני ועדות ערר), התשכ"ה-1965, אשר כיום נוסחה הוא:

" ערר יוגש במסירת כתב ערר בארבעה עותקים לוועדת הערר המכהנת במחוז שבו נמצא משרדו של המשיב שנתן את החלטת עליה מוגש הערר".

המשיב הוסיף, כי סעיף 3(ב)1 לפקודת מה הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן - "הפקודה") קובע, כי "אדם שבשנת מס פלונית נמחל לו חוב או חלק ממנו, והחוב נובע מהוצאה שניכוייה הותר בבירור הכנסתו החייבת, יראו את החוב כחלק מהכנסתו באותה שנה". בפסיקה בענייני מע"מ נקבע ביחס לסעיף זה, כי יש לפרש את המונח "מחילה" על פי משמעותו הרגילה והפשוטה של המונח ואין לצמצם את משמעותו רק לפקודה, כיוון שצמצום שכזה אינו עולה בקנה אחד עם השאיפה להרמוניה חקיקתית, במיוחד לאור העובדה שהן הפקודה והן החוק הינם חלק מהענף המשפטי של דיני המס. לפיכך, אין ליצור הבחנה מלאכותית בין "מחילת חוב" לצרכי מס הכנסה לבין "מחילת חוב" במע"מ.

♦ בית המשפט דחה את ההבחנה שניסתה המערערת לעשות, בין מחילת חוב בלתי מתוכננת לבין תמיכה וולונטארית - פילנתרופית (תוך הפניה לתקדימים שנקבעו בבית המשפט העליון, בע"א 141/00 תה"ל תכנון המיס בישראל, ובבית המשפט המחוזי בירושלים, בע"ש 2082/03 אקדמון בית ההוצאה לאור).

כמו כן לא מצא בית המשפט עיגון לטענת המערערת, לפיה אין לסעיף 12 לחוק תחולה, מקום בו מדובר במחילת חוב בין הצדדים הישירים לעסקה.

♦ עם זאת קבע בית המשפט, כי תכליתו של סעיף 12 לחוק היא הרחבת בסיס המס באותם מקרים בהם העוסק קיבל הטבה שלא שילם עליה מס. ואולם, מקום בו שולם המס על מלוא העסקה, והתרומה, התמיכה או הסיוע באו לאחריה וכחלק ממנה, אין לחייב את העוסק במס נוסף, שאם לא כן מדובר בכפל מס במלוא מובן המילה.

במקרה זה, קבע בית המשפט, אין מחלוקת על כך שהמערערת נשאה בתשלום הפרשים למס הכנסה, בגין הקטנת עלות העסקה (בדעיבד) ואין מחלוקת על כך, כי המערערת שילמה את מלוא המע"מ שנתבקש בגין ביצוע העסקה המקורית, ללא סכום המחילה.

נסיים בציטוט מפסק הדין: "המחלוקת היחידה בין הצדדים היא האם ניתן להשקיף על מחילת החוב במועד מאוחר יותר כעסקה נפרדת המחויבת במס מכוח עצמה, ובעניין זה דעתי כדעת המערערת. אין המדובר בשתי עסקאות נפרדות, ועל פניו התייחסות לאותה עסקה כשתי עסקאות נפרדות, רק לצורך הטלת מס, אינה נכונה, והיא מפספסת את תכלית החוק ואת העיקרון של תשלום מס אמת".

♦ הערעור התקבל, והמשיב חויב לשלם למערערת הוצאות בסך 40,000 ש"ח.

תמיכה אינה עילה לכפל מס

מאת: נדב הכהן, רו"ח
רוז'נסקי, הליפי, מאירי ושות', רו"ח

♦ ביום 24 במרס 2014 ניתן פסק הדין בבית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט דוד מינץ), בערעור מס 29316-04-13 (מוחמד עלי וזיאד אלמוחטב למסחר והשקעות בע"מ נגד מנהל מס ערך מוסף ירושלים).

♦ המערערת היא חברה העוסקת ביבוא ומסחר בבדים. במסגרת ביקורת שנערכה למערערת במס הכנסה הגיעו פקיד השומה והמערערת להסכם פשרה לפיו יראה חוב בסכום של 2,808,963 ש"ח, שהיה למערערת כלפי ספק-חוץ שלה, כנמחל על ידו. בהסתמך על הסכם הפשרה, הוציא המשיב למערערת שומה במסגרתה טען כי מה שהוסכם בפשרה עם פקיד השומה הוא למעשה ויתור של ספק-החוץ על חוב המערערת, החייב במס לפי סעיף 12 לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן - "החוק"). טענת המערערת הייתה מנגד כי מחילת החוב של ספק-החוץ אינה באה בגדרם של "תרומה, תמיכה, או סיוע אחר" המפורטים בסעיף 12 לחוק, ומכאן שאין היא חבה בתשלום מס ערך מוסף, על המחילה. השגתה של המערערת נדחתה ומכאן הערעור.

♦ בסעיף 12(א) לחוק נקבע כך: "תרומה, תמיכה או סיוע אחר (להלן - תקבולים) שקיבל עוסק ייחשבו כחלק ממחיר עסקאותיו; הוראה זו לא תחול על סוגי תקבולים או סוגי עוסקים שקבע שר האוצר".

ואכן, שר האוצר עשה שימוש בסמכותו (יותר מפעם אחת) ובסעיף 3(א) לתקנות מס ערך מוסף, התשל"ו-1976 פורטו תקבולים ומענקים, שלא ייחשבו חלק ממחיר עסקאותיו של עוסק.

התקבולים והמענקים שפורטו בתקנות, רובם ככולם, הינם כאלה שניתנים - במישרין או בעקיפין - על ידי משרדי הממשלה ומוסדות ציבור (לרבות גופים בינלאומיים), להוציא מקרה בודד של תקבול רעיוני (אי תשלום הפרשי הצמדה או ריבית, או תשלום מופחת שלהם, בשל הלוואה שניתנה לעוסק על ידי בעל שליטה באותו עוסק, למעט מלכ"ר).

המערערת טענה, כי אין דינה של מחילת חוב בלתי מתוכננת כדינה של תמיכה או סיוע אחר, לא כל שכן כאשר מחילת החוב הוסכמה רק בפשרה שהושגה בין פקיד השומה למערערת, ואין בה כדי ללמד על כך ששפק החוץ מחל, אכן, על חובו למערערת.

המשיב, מצידו, טען כי פרשנותה של המערערת אינה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק.

♦ סעיף 12 לחוק (אליבא דמשיב) חל (ללא הפעלת שיקול דעת נוסף) כאשר מתקיימים שני תנאים מצטברים: האחד, כי היה תקבול שיש לראות בו "תרומה, תמיכה או סיוע אחר", והשני שהתקבול נתקבל בידי "עוסק". שני התנאים מתקיימים במקרה זה.

עסקה מלאכותית או טענת התיישנות ?

רע"א 6786/13 אי אונליין קפיטל (אי.או.סי) בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב אינגה אייזנברג, עו"ד (חשבונאית)

ופרטים רלוונטיים בדבר העסקה נשוא ערעור זה", לא נטען ע"י המבקשת, כי מצבה הורע עקב התנהגות המשיב, וממילא אין בטענת ההסתמכות כדי להביא לקבלת הערעור בטרם בירור טענות הצדדים.

ביהמ"ש העליון – כב' הש' י' עמית:

◆ **כב' הש' י' עמית** קבע, כי כידוע, רשות ערעור על החלטה אחרת אינה ניתנת כדבר שבשגרה, ועל המבקש לשכנע את ביהמ"ש, כי אם הטענה תידון במסגרת הערעור על פסק הדין ולא באופן מיידי, "יהיה בכך כדי להשפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים או שעלול להיגרם לצד הליך נזק של ממש או שעלול להתנהל הליך מיותר או בדרך שגויה" (סעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). כב' הש' י' עמית לא שוכנע, כי תנאים אלה מתקיימים במקרה דנן.

◆ ראשית, המבקשת עצמה כלל לא טענה, כי עלול להיגרם לה נזק ממשי כתוצאה מכך שבקשתה לא תידון כעת, אלא מיקדה טענתה בכך שהבקשה מעוררת "שאלה בעלת חשיבות רבה ובעלת תוצאות רוחביות מהותיות". אין לומר אפוא, כי זכויות המבקשת נפגעות מכך שבקשתה אינה נדונה בשלב זה, שהרי שמורה לה הזכות להעלות טענותיה בגדר הערעור על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי, ככל שיוגש. בנסיבות אלו, די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה (ראו והשוו: רע"א 3513/13 נאמן נ' פקיד שומה תל אביב (1.8.2013); רע"א 3326/08 דהב מערכות פיננסיות בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב (16.4.2009)). עיון בהחלטתו של ביהמ"ש המחוזי מעלה, כי ביהמ"ש נמנע מלהכריע בטענת ההסתמכות שהעלתה המבקשת והותיר את בירורה לשלב הדיון בערעור לגופו. בנסיבות אלו, ממילא אין הצדקה להידרש לטענה בשלב זה בגדרה של בקשת רשות ערעור. כב' הש' י' עמית מוסיף, כי אינטרס ההסתמכות עליו ביססה המבקשת את בקשתה הוא אכן המשבצת המתאימה לדיון, זאת להבדיל מטענת ההתיישנות. כפי שתואר, המשיב נמנע מלהפעיל את סמכותו ביחס לדוחות שהוגשו בגין שנות המס 2006-2004, והחלטתו התמקדה אך בדוחות שהוגשו בגין שנות המס 2008-2007 אשר אין חולק, כי לא התיישנו. אין המדובר אפוא ב"פתיחת השומה" בגין שנים שהתיישנו באופן הסותר את הוראת סעיף 145(א)(2) לפקודה, ובהתחשב בהלכה לפיה יש להשקיף על כל שנת מס כעל שנה העומדת בפני עצמה, ספק עד כמה נפגע עקרון סופיות השומה עליו השליכה המבקשת את יהבה (לעניין "עצמאותה" של כל שנת מס, ע"א 461/84 לוי נ' מנהל מס רכוש, פ"ד מב(4) 78, 86 (1986)). מכל מקום, בדומה לטענת ההסתמכות, גם כאן שמורה למבקשת הזכות לטעון טענותיה במסגרת הערעור על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי, ככל שיוגש.

תוצאה:

◆ הבקשה נדחתה.

ההחלטה ניתנה ביום 12.3.2014.

ב"כ המבקשת: עו"ד יניב שקל ועו"ד גיא דיטל;
ב"כ המשיב: עו"ד יורם הירשברג

◆ המבקשת היא חברה אשר התאגדה בשנת 2000, ועד לשנת 2002 הייתה לה פעילות עסקית בתחום מתן שירותי מידע ופרסום פיננסי באינטרנט. נכון לשנת 2003 עמדו הפסדיה הצבורים של המבקשת על סך של 35,916,946 ש"ח. בחודש ספטמבר 2003 נרכשה השליטה במבקשת ע"י בעלי עניין בה (להלן: "עסקת הרכישה"), ובשנת 2004 החלה לעסוק בתחום של שיווק ותכנות לשוק ההון עבור חברות הנמצאות בבעלותם של בעלי השליטה. בשנים 2004-2006 קיזזה המבקשת את ההפסדים הצבורים כנגד הכנסותיה, ואין מחלוקת על כך שדוחותיה של המבקשת עבור שנות מס אלה לא נבחנו ע"י המשיב ואושרו כמוצהר. התמונה השתנתה בשנים 2007-2008, לגביהן דחה המשיב את הצהרת המבקשת והשגתה ולא התיר קיזוז הפסדים משנים עברו, בקבעו, כי מדובר בפעולה מלאכותית שנועדה להביא להפחתת מס בלתי נאותה. חלף זאת, הוציא המשיב שומות בגין שנים אלה בצו מכוח סעיף 152(ב) לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה"), ועל כך הגישה המבקשת ערעור. יצוין, כי המשיב לא הוציא שומות ביחס לשנים 2004-2006, מאחר שהמועד להוצאתן חלף. קיזוז ההפסדים עבור שנים אלה נותר על כנו.

◆ המבקשת הגישה ערעור לביהמ"ש המחוזי על השומות שהוצאו, ולצדו בקשה לקבל את ערעורה על הסף על בסיס שתי טענות: האחת, כי עסקת הרכישה הסתיימה בשנת 2003, וביחס למועד זה חלף המועד הקבוע בסעיף 145(א)(2) לפקודה לקביעת שומה לפי מיטב השפיטה. לפיכך, המשיב מנוע מלתקוף את תוצאות השומות לשנים אלו, לרבות ההפסדים העסקיים שהועברו משנה לשנה; והשניה, כי אישור דוחות המבקשת בגין שנות המס 2006-2003 יצרו אצל המבקשת הסתמכות, אשר גרמה לאי שמירת מידע ופרטים רלוונטיים בנוגע לעסקת הרכישה.

ביהמ"ש המחוזי בת"א – כב' הש' מגן אלטוביה:

◆ ביהמ"ש המחוזי דחה את בקשת המבקשת. נקבע, כי המטרה הדומיננטית של עסקת הרכישה הייתה קיזוז הפסדים, המשיב רשאי היה להתעלם מהקיזוז שהתבקש לשנים 2007-2008, ואין בשומה שהוציא עבור שנים אלו משום התערבות בהצהרתה של המבקשת ביחס להפסדים שהיו לה בשנת המס 2003 או משום שינוי של השומות בגין שנות המס 2003-2006. ביהמ"ש הוסיף, כי ככל שתוגבל סמכותו של פקיד השומה כך שיהא רשאי להתעלם מקיזוז הפסד רק בגדרה של התקופה שנקבעה בסעיף 145(א)(2) לפקודה, יפגע הדבר בתכליתו של סעיף 86 לפקודה המסמיך את פקיד השומה להתעלם מעסקאות מלאכותיות.

◆ לעניין טענת ההסתמכות, ביהמ"ש נמנע מלקבוע עמדה "ברמה הערכית", אם ראוי לבסס טענת ההסתמכות על דו"ח שלא נבדק ואושר טכנית בלבד, תוך שהוא מציין, כי קביעה מעין זו מחייבת היערכות רבתי של רשויות המס, אשר תידרשנה לבדוק כל דו"ח לגופו. ביהמ"ש קבע, כי למעט טענה בדבר "אי שמירת מידע

החייב העביר את נכסיו - ומקבלם ישא בחוב מס ערך מוסף ע"מ 11-04-688 חברת ג.נ.י רוני בע"מ נ' מדינת ישראל - רשות המיסים יוסי חמצני, עו"ד

בסעיף 106(ב) שתי חלופות. האחת הוא העברת נכסים לאחר ללא תמורה, והאחרת הוא העברת נכסים ללא תמורה או בתמורה חלקית הן על רקע שלחייב יש יחסים מיוחדים עמו והן בלעדיות. החלופה הראשונה טעונה הוכחה.

לפי סעיף 106 (ב) לחוק, כאשר החברה התפרקה או הפסיקה את פעילותה מבלי ששילמה את חובה, יראו את נכסיה כאילו הועברו לבעלי השליטה, ומהם ניתן לגבות את החוב.

◆ כדי לשלול את המסקנה בדבר התקיימות החלופה הראשונה בסעיף 106 (ב) לחוק, על המערער להוכיח שהעברת הנכסים הייתה "בתמורה", ובהקשר זה מדובר בהוכחת עובדה חיובית (מתן תמורה). טענת המערער שהפעלת אולם האירועים והוצאתם לפועל של האירועים שהוזמנו מהחברה היא פועל יוצא של התקשרות בהסכם שכירות עם ביג, איננו מענה לחובת ההוכחה המוטלת עליה מכוח סעיף 106(ב) לחוק.

◆ הטלת חיוב על המערער אפשרית הן במקרה של העברת נכסים והן במקרה של העברת פעילות. במקרה דנן המערער לא הסבירה מדוע אין לראות בצבר ההזמנות משום פעילות כמשמעה בסעיף 106, ולכן יש לדחות את טענה זו.

◆ בית המשפט נתן את דעתו אף לעניין המוניטין, וקבע כי לאחר קריסת החברה ותחילת הפעלת אולם האירועים בידי המערער, קמה ההנחה שלשם המסחרי של אולם האירועים היה מוניטין שעבר למערער בלא שהיא שילמה תמורה עבורם.

◆ לעניין קיומו של קשר ("יחסים מיוחדים") בין המערער לחברה, קובע בית המשפט, כי לכאורה החברה הייתה מעורבת בהתקשרות בין ביג למערער, (יצירת הקשר הראשוני, מטרת ההתקשרות שהינה מניעת הפסקת פעילותו של אולם האירועים על כל המשתמע לרבות נושים ופיטורי עובדים), אולם אין באלה בכדי להעיד על קיומם של יחסים מיוחדים.

בית המשפט סוקר את ההגדרה "יחסים מיוחדים" שבסעיף 129 לפקודת המכס, וקובע, כי סמיכות הזמנים בין מועד התאגדותה של המערער, הפסקת פעילותה של החברה, לבין התקשרותה של המערער עם ביג, אינה מחייבת להסיק קיומם של יחסים מיוחדים.

בית המשפט קובע, כי בעקבות קריסתה של החברה החלה המערער בניהול העסק. בין אם הדבר הוא תוצאה של מעורבות החברה ובין אם לאו. בכך אין כדי להעיד על קיומם של יחסים מיוחדים.

◆ בית המשפט מסכם את פסק הדין וקובע, כי ההחלטה לגבות מן המערער את חוב מע"מ של החברה, הינה נכונה ולכן בית המשפט דוחה את הערעור.

התוצאה:

◆ הערעור נדחה.

ניתן ביום: 27.3.2014

ב"כ המערער: עו"ד י' רגב

ב"כ המשיבים: עו"ד י' גלייטמן, פרק' מחוז צפון

◆ ערעור שהגישה חברת ג.נ.י רוני בע"מ (להלן: "המערער") על ההחלטה להפעיל כלפיה את הסמכות לפי סעיף 106(ב) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן: "החוק") מכוחו ניתן, בתנאים מסוימים, לגבות חוב מע"מ ממי שהועברו אליו נכסים של החייב במס.

◆ המערער שכרה אולם אירועים אותו הפעילה לפני כן חברת נרדיה (להלן: "החברה"). החברה חתמה על הסכם שכירות האולם עם "ביג מרכזים מסחריים" (להלן: "ביג"), אולם, החברה נכנסה לקשיים כלכליים וחדלה לשלם את דמי השכירות לביג, וזו ביטלה את חוזה השכירות על רקע חוב כספי. לאחר מכן נחתם בין ביג לבין המערער, הסכם שכירות חדש להשכרת אולם האירועים. בנסיבות אלה המדינה החליטה להפעיל כלפי המערער את הסמכות לפי סעיף 106(ב) לחוק, מכוחו, כאמור ניתן לגבות חוב מע"מ ממי שהועברו אליו נכסים של החייב במס.

המדינה הודיעה למערער לפי סעיף 106 לחוק, כי לחברה חוב במע"מ וכי הוחלט להפעיל כלפי המערער את הסמכות לפי סעיף 106 לחוק, שכן נמצא שהחברה הפסיקה את פעילותה ולא נותרו לה אמצעים לסילוק חובה, ובמקומה המערער היא המפעילה את אולם האירועים.

◆ לטענת המדינה, המערער הוציאה לפועל אירועים שהוזמנו אצל החברה, כך שלמעשה "צבר ההזמנות" של החברה עבר אליה ללא תמורה, וכי המערער קיבלה חזקה במיטלטלין של החברה ומשתמשת בהם ללא תמורה.

◆ המערער טענה מנגד, כי אינה "נעברת" לפי סעיף 106 לחוק. לטענתה רכשה את הזכויות באולם האירועים כמו שהם על פי חוזה שכירות נפרד שנעשה בינה לבין ביג וכי היא שילמה ועודנה משלמת תמורה מלאה בעבור הזכויות החוזיות באולם. המערער הוסיפה בטיעוניה שהיא הוציאה לפועל אירועים שהוזמנו אצל החברה במחירי הפסד, והפסידה ממון רב בשל הזמנות אלה.

בנסיבות אלה המדינה החליטה להפעיל את סמכותה לפי סעיף 106 לחוק, בנימוק שהמערער קיבלה ללא תמורה את צבר ההזמנות של החברה וכן את השם המסחרי של אולם האירועים, ועל כן חלות עליה הוראות סעיף 106 לחוק, כך שניתן לגבות ממנה את חובה של החברה. עוד הוחלט כי המערער ערכה את מרבית האירועים שהוזמנו מראש והיא זו שקיבלה תשלום עבורם.

בית המשפט המחוזי בחיפה - כב' השופט א' קיסרי:

◆ סעיף 106 לחוק מע"מ מונה מספר מקרים בהם ניתן לגבות את חוב מע"מ מצד שלישי.

◆ על מנת להפעיל את הסמכות מכוח סעיף 106 לחוק ולגבות מן המערער את חובה של חברת אחרת, על המדינה להוכיח את התקיימותן של הנסיבות העובדתיות המפורטות בסעיף 106(ב)(1) לחוק.

המלצה על הקצאת מגרש אינה מהווה מכירה ו"ע10-05-17546 מושב אמונים להתיישבות שיתופית בע"מ נ' מס שבח רחובות אמיר אבו-ראזק, משפטן

מהווה מכירה של זכות במקרקעין ועל כן אינה חייבת במס שבת.

♦ לטענת המשיב, העוררת הפרה את ההתחייבות שנטלה על עצמה בהסכם הדיוני. עוד נטען כי מהותה של ההמלצה על היא שהעוררת ויתרה של שטחי המשבצת שיועדו לתכנית ההרחבה, ועל כן, מדובר במכירה של זכות במקרקעין.

ועדת ערר לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963, בת"א בפני כב' השופט מגן אלטוביה, רו"ח אליהו מונד ורו"ח ושמאי המקרקעין דן מרגליות:

♦ הועדה קבעה, כי משלא נקבע מועד לקיום התחייבות העוררת לדווח על ההמלצה לפקיד השומה, חלות הוראות סעיף 41 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג – 1973 (להלן: "חוק החוזים"), המשמיעה, כי מקום שלא הוסכם על מועד לקיום חיוב חוזי יש לקיים את החיוב תוך זמן סביר לאחר כריתת ההסכם. לעניין זה, התקבלה טענת המשיב לפיה הזמן הסביר נגזר מהתכלית שלשמה חויבה העוררת לדווח לפקיד השומה, והיא בדיקת חבות העוררת במס הכנסה בגין ההמלצה. על כן, היה על העוררת לדווח לפקיד השומה על ההמלצה עד סוף שנת 2002 לכל המאוחר. לעניין השלכות המחדל האמור, נקבע, כי במקום בו לא נקבע מועד לקיום חיוב, חלות הוראות סעיף 41 לחוק החוזים, בהן הסיפא של סעיף זה, לפיה עוד קודם הגיע המועד הסביר לקיום החיוב, על הנשה להודיע לחייב על חובתו לקיים חיובו. נוכח מחדלו של המשיב לדרוש את קיום החיוב, ספק אם ניתן לראות בעוררת כמי שהפרה את ההסכם הדיוני, וממילא נראה לוועדה, כי ההסכם הדיוני עומד בתוקפו.

הועדה הוסיפה, כי אף אם יונח, שמחדל העוררת מגיע כדי הפרה יסודית של ההסכם הדיוני, אין בכך כדי לבטלו באופן אוטומטי שכן בהתאם לסעיפים 7 ו-8 לחוק החוזים, היה על המשיב להודיע לעוררת על ביטול ההסכם הדיוני תוך זמן סביר לאחר שחלף המועד בו היה על העוררת לקיים את חיובה. בשלב האחרון בחנה הועדה האם ההמלצה הינה מכירת זכות במקרקעין החייבת במס שבת. מהפסיקה בעניין עלה, כי **מקום שבידי הממליץ כוח משפטי מחייב להמליץ על הקצאת מגרש בתכנית הרחבה, רואים מימוש זכות כאמור "מכירה" כהגדרתה בחוק.** הועדה קבעה, כי בנסיבות העניין, הכוח שהיה בידי העוררת לא הגיע לכדי "כוח משפטי מחייב", ועל כן, מימוש ההמלצה בידי העוררת ביחס למשפחת אלפסי אינו מהווה "מכירה". רו"ח אליהו מונד ועו"ד ושמאי המקרקעין דן מרגליות הביעו הסכמתם להחלטה.

תוצאה:

♦ הערר נתקבל.

ניתן ביום 17.3.2014

ב"כ העוררת: עו"ד אלדד שורק וענת רואש

ב"כ המשיב: עו"ד אורית וינשטיין, פרק' מרכז

♦ חברת מושב אמונים להתיישבות שיתופית בע"מ (להלן: "העוררת") מחזיקה במשבצת קרקע מכוח הסכם משולש שנכרת בינה לבין הסוכנות היהודית לבין מינהל מקרקעי ישראל (להלן: "המינהל"). בשנת 1989 החליטה העוררת על הרחבת היישוב לבני המקום על יסוד קריטריונים שהיו קבועים בהחלטת מינהל 612 (שהוחלפה בשלב מאוחר יותר בהחלטת מינהל 737 ומאוחר יותר בוטלה במסגרת פס"ד 244/00 עמותת שיח חדש נ' שר התשתיות הלאומיות ואח'). כן, החליטה העוררת ליתן לכל בכל נחלה ביישוב זכות המלצה על בן מושב לקבלת מגרש אחד בתכנית ההרחבה. בהתאם, הקצתה העוררת זכות המלצה לבעלי נחלה במושב, מאיר ואוליביה אלפסי, שהינם ממייסדי העוררת. לימים מכרה משפחת אלפסי את זכויותיה בנחלה ומשמצאה העוררת כי הם עומדים בקריטריונים, היא המליצה למינהל להקצות להם מגרש (להלן: "ההמלצה"). בגין ההמלצה הוציא המשיב לעוררת שומת מס שבח מהטעם שההמלצה הייתה לאחר שזאת כבר לא הייתה רשומה כבעלת נחלה ביישוב ועל כן היא מהווה עסקה במקרקעין כמשמעותה בחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: "החוק"). השגת העוררת על השומה נדחתה על ידי מס שבח רחובות (להלן: "המשיב"). העוררת לא השלימה עם החלטה זו והגישה, יחד עם משפחת אלפסי, ערר לביטול השומה. במסגרת הדיון, הגיעו העוררת והמשיב להסכם (להלן: "ההסכם הדיוני") במסגרתו נמחק הערר בכפוף להתחייבות העוררת לדווח לפקיד שומה על ההמלצה והתחייבות המשיב לביטול שומת מס השבח. ההסכם הדיוני אושר וניתן לו תוקף של פסק דין בסוף שנת 2000. העוררת לא דיווחה לפקיד השומה על ההמלצה ובסמוך לשנת 2009 החל המשיב בהליכים לגביית שומת מס שבח ובכלל זה ביצע עיקולים על כספי העוררת. הצדדים נפגשו וסיכמו כי כנגד המצאת אישור מפקיד שומה על כך שההמלצה דווחה לו, תבוטל שומת מס שבח. ביום 18.8.2009 דיווחה העוררת על ההמלצה לפקיד השומה באשקלון. המשיב פנה לקבלת הבהרות מפקיד השומה. לטענת העוררת, פקיד השומה הגיב כי אכן קיבל דיווח על ההמלצה אך אין לו עניין בכך משום שלא מדובר באירוע מס או בעסקה החייבת בהוצאת שומה. לבסוף שלח המשיב לעוררת מכתב ובו הודעה כי שומת מס השבח עודנה בתוקף.

♦ לטענת העוררת, דיווחה מהווה קיום ההתחייבות שנטלה על עצמה בהסכם הדיוני ואשר בו לא נקבע מועד הדיווח. בנוסף, נטען כי בכל מקרה היה על המשיב לפעול לביטול או אכיפה של ההסכם הדיוני בדרך של הגשת תובענה מתאימה ולא לנקוט בצעדים חד צדדיים, נוכח טענתו להפרה. המשיב פעל בחוסר סמכות ובניגוד לדין ואף הפר את חובת ההגינות ותום הלב החלה עליו כרשות שלטונית שכן הוא פתח בהליכי גבייה חד צדדיים רק בחלוף 9 שנים ל"הפרת ההסכם הדיוני". עוד נטען כי אי דיווח לפקיד השומה אינו מעמיד שומת מס השבח שבוטלה לגבייה באופן מידי, אלא, מחזיר את הדיון בערר הקודם. לבסוף נטען כי לגופו של עניין ההמלצה אינה

הונאת מס שבח – דירה במקום קרקע

במסגרת המאבק של רשות המסים בעבירות המס בתחום הנדל"ן חשפו **חוקרי מס הכנסה חיפה**, עפ"י החשד, קנוניה של מכירת קרקעות במושב "בוסתן הגליל" כדירות מגורים וזאת במטרה להתחמק מתשלום מס שבח ע"י המוכרים ולהקטין את נטל התשלום של מס הרכישה ע"י הקונים. ההתחמקות מתשלום מסים בפרשה כולה נאמדת במאות אלפי שקלים. התופעה התגלתה אודות למקצועיותם של עובדי **משרד מיסוי מקרקעין חיפה** לאחר שהבחינו במספר עסקאות בעלות אופי זהה החוזרות על עצמן. הקנוניה בוצעה בשיטה הבאה: המוכרים דיווחו על מכירה כוזבת של דירת מגורים בפטור ובמקביל הרוכשים דיווחו על קניית דירה למגורים. אולם, בפועל התברר, כי העסקה הייתה של מכירת קרקעות החייבות במס שבח ולא של דירות מגורים פטורות. במעשיהם חשודים המוכרים, כי הקטינו את מס השבח שהיו אמורים לשלם וזאת באמצעות הצהרה כוזבת. בנוסף באמצעות הדיווח הכוזב של הקונים, האחרונים עזרו למוכרים לקבל פטור ממס שבח ולהקטין את מס הרכישה. ביום 1.4.14 הוגשו לבימ"ש השלום בחיפה 12 בקשות מעצר ושחרור בערבות נגד כלל המעורבים, הנחשדים במסירת הצהרה כוזבת במזיד ובכוונה להתחמק ממס או לעזור לאחר להתחמק ממס. כבוד השופט **עמית רוזינס** נעתר לבקשת רשות המסים והתיר את שחרורם בערבות של המעורבים.

נדחתה עתירה נגד המינויים בלשכת עוה"ד

על אף מעורבות פוליטית לכאורה, דחה **ביהמ"ש המחוזי לעניינים מנהליים**, בראשות **השופטת ד"ר דפנה אבניאלי**, את העתירה המנהלית שהגישו ארבעה עורכי דין נגד ההחלטה של ועדת המינויים של לשכת עורכי הדין, לאשר מינויים של בתי הדין המשמעתיים וועדות האתיקה, וכן נגד מינויו של **עו"ד ציון אמיר** ליו"ר בית הדין המשמעתי הארצי וארבעת סגניו. בהחלטתו, ציין **ביהמ"ש**, כי גם אם הייתה מעורבות פוליטית לא נראה שהדבר השפיע על תוצאות הבחירות שהתקיימו באופן חשאי. **ביהמ"ש** חייב את העותרים בהוצאות משפט על סך 10,000 ₪.

[לפסק הדין - עת"מ 30267-03-14 הכהן ואח' נ' המשמעתיים וועדות האתיקה ואח' - לחצו כאן](#)

9 חודשי מאסר לקבלן שיפוצים מאשדוד

ביום 30.3.14 בבית המשפט השלום באשקלון, כב' **השופט אלון רום**, גזר תשעה חודשי מאסר בפועל על אלי לוי, קבלן שיפוצים מאשדוד, שהורשע בביצוע שורה של עבירות על פי חוק מס ערך מוסף, תוך התחמקות מתשלום מס בסכום של למעלה מחצי מיליון שקלים. בנוסף, גזר על הקבלן גם שנה וחצי מאסר על תנאי, קנס כספי בסך 150,000 ₪ והתחייבות להימנע מעבירה בסך 250,000 ₪. בתאריך 24.07.2009 הגישה **היחידה המשפטית הארצית לתיקי מכס ברשות המסים**, באמצעות **עו"ד שלומי קלימיאן** כתב אישום כנגד הנאשם אלי לוי, בין היתר, בגין הוצאת 91 חשבוניות מס מבלי לשלם את המע"מ הגלום בהן לרשויות, בגין אי ניהול ספרים כדן ובגין שימוש במרמה ובתחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס, זאת בעקבות חקירה מאומצת ויסודית אשר נוהלה על ידי **מחלקת חקירות מכס ומע"מ ת"א והמרכז**. לאחר ניהול הליך משפטי ממושך, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בכל עובדות כתב האישום המתוקן. בתאריך 30.03.2014 גזר **בימ"ש השלום באשקלון** את עונשו של הנאשם, כאמור. **ביהמ"ש** הדגיש את החומרה הרבה הטמונה בביצוע עבירות מס, המשבשות את מנגנון גביית המסים והמערערות בפועל את אמון הציבור בערך השוויון והנשיאה בנטל המסים. **ביהמ"ש** אימץ את עמדת המדינה וקבע, כי שיקולי ההרתעה גוברים על נסיבותיו האישיות של הנאשם ולפיכך יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה לצד קנס כספי נכבד, הגם שמדובר בנאשם מבוגר, חסר אמצעים כלכליים.

רשות המסים פשטה על בעלי דוכנים בשוק

מבקרי מס הכנסה אשקלון ערכו מבצע שהתמקד בשני ענפים עיקריים: שווקים וחנויות למכירה ותיקון טלפונים סלולאריים. כשהגיעו מבקרי מס הכנסה לשוק הפתוח באשדוד ובדקו כ-30 דוכנים, ברחו מספר בעלי דוכנים תוך השארת מרכולתם ללא כל השגחה. בעזרת נחישותם של המבקרים ובתגבור של **משרד מע"מ אשדוד**, חזרו בעלי הדוכנים להמשך ביקורת. בין העסקים שנבדקו היה בעל דוכן לבגדים שכששמע שאנשי מס הכנסה בשטח ברח והותיר את הסחורה מאחור. לאחר מספר שעות שלא חזר, עוקלה תכולת הדוכן. בנוסף, במהלך ביקורת שנערכה בחנויות למכירה ותיקון של טלפונים סלולאריים נמצא כי 53% מבעלי העסקים לא רשמו הכנסות. מתוך 190 ביקורות שנערכו, 16% מבעלי העסקים לא רשמו הכנסות.

